

PLES »Interface« Snježane Abramović Milković u izvedbi Zagrebačkoga plesnog ansambla u ZKM-u

Visoki estetski dometi

Predstava istražuje suodnos virtualnoga i realnoga u našem iskustvu suvremenosti vodeći se pri tome mišlju Gillesa Deleuzea kako se virtualno ne treba suprotstavljati realnomu

Zrinka ZORČEC

Premijerom plesne predstave »Interface«, prema konceptu i koreografiji Snježane Abramović Milković, u utorak 14. rujna Zagrebački plesni ansambl u Zagrebačkome je kazalištu mladih svečano obilježio 40 godina svoga umjetničkog djelovanja. Na pragu svoje tradicije duge gotovo pola stoljeća Zagrebački plesni ansambl, čija je trenutna voditeljica Abramović Milković, postigao je iznimnu svjetsku reputaciju kao renomirani ansambl suvremenog plesa i od svog osnutka do danas ostao beskompromisan u promišljanju vlastitog umjetničkog izričaja. U četiri desetljeća postojanja ansambl je primio brojna i

cijenjena priznanja i nagrade kako publike tako i struke, dok se najvećim postignućem ovoga plesnog kolektiva smatra osnivanje Festivala plesa i neverbalnog kazališta Svetvinčenat, jednoga ljetnog plesnog festivala u Hrvatskoj. U najnovijem projektu, inače četvrtoj samostalnoj koreografiji Snježane Abramović Milković, izvođači su u zajedničkom istraživanju kao polazište uzeli suodnos virtualnoga i realnoga u našem iskustvu suvremenosti vodeći se pri tome mišlju Gillesa Deleuzea kako se virtualno ne treba suprotstavljati

realnomu, već aktualnomu dok je realno suprotstavljeno mogućemu. Sam je koreografski materijal preuzet iz obraza kretanja virtualnih likova koji nastaju računalne igre, te je po preuzimanju stiliziran ovisno o tjelesnome obrascu kojeg od osmero izvođača (Zrinka Lukćec, Sara Barbieri, Darija Doždor, Petra Chelfi, Aleksandra Mišić, Martina Nevistić, Ognjen Vučinić i Elvis Hodžić), koji su pokazali nevjerojatnu izvedbenu spretnost i zrelost. Transkripcijom svojevrstnih računalnih kodova u one tjelesne formiraju se iz jed-

ne plesne sekvence u drugu, kojih je bilo ipak trunčicu previše, uvijek iznova drugačiji identiteti koji nikad ne bivaju do kraja ostvarenima, već se razobličuju, raspršuju u vremenu i prostoru. Nužna posljedica mnoštva identiteta i njihovih interakcija jest kaotičnost zbivanja na sceni koja je dodatno potencirana dobro pogođenom zvučnom kulisom (od jazz klasika preko pucketanja vinila do raznih terenskih snimki) Višeslava Laboša.

»Interface« je stilski čista predstava visokih estetskih dometa (dojmljivi kostimi Emine Tataragić i minimalistička scenografija Ive Matije Bitange) kojoj se jedino može zamjeriti prezasićenost koreografskog materijala, koja pak prouzrokuje i prezasićenost gledatelja.

■ *Stilski čista predstava visokih estetskih dometa kojoj se jedino može zamjeriti prezasićenost koreografskog materijala, koja pak prouzrokuje i prezasićenost gledatelja*